

JAKUB BOUDA

Seřízenej

© Jakub Bouda, 2022
Typography © Beky
Obálka: Já Sám II
Korektura: Martina Krešne

Slovo autora

Je celkem zvláštní, že se tolika psychopatům dostává obdivu. Na druhou stranu, oni pro to dělají vše. Jsou přátelští, usměvaví a zatím, co plánují vaši vraždu, nabídnou vám drahý, velmi drahý, čokoládový bonbon. A přidají objetí. Většinou smrtelné. Jenže to myšička pozorující uspávací pohyby hada neví...

Část první, poměrně bolestivá

Služba

Měl jsem intenzivní pocit, že vypuklo kurevský peklo. A mně v hubě snad vybuchnul protipěchotní granát. Dost mě v tom utvrzovala směs krve a zubů, kterou jsem cejtil na jazyku. Vypadlej vobraz mi ještě nenaskočil, ale moje receptory bolesti už fungovaly bezvadně. A taky se z vejletu vrátil zvuk. Prozatím byl slyšet tak nějak tlumeně, jako když máte palici pod polštářem, zatímco se rodiče vedle v cimře hádají, ale byl tu. Slyšel jsem jednotlivý výstřely. Při každém z nich jsem cejtil, jak mi pulzuje ksicht. Taky jsem z dálky slyšel Valerije, jak řve na Didiéra, aby mu šel pomoci, přičemž se mu dostalo vobligátní vodpovědi: Toute la Merde čili něco ve smyslu, pomoz si ze sraček sám. Asi to nemají vůbec jednoduchý a já se tady válim jak vandracká hůl v červenci.

Možná si teď říkáte, to bylo keců, kamarádi, legíci, skoro rodina a teď? Klid. Všechno má svoje postupy. Jste pod palbou. Tak se snad nejdřív zbavíte útočníků, ne? Až pak budete počítat ztráty. Když to uděláte jinak, budou možná počítat i vás. Takže toliko k Didiérovi. Byl to profík a já jsem mu za to vděčnej. Valerijovo profesionalitu zlomilo kamarádství, který jsme si mezi sebou překvapivě vypěstovali, přestože to byl zsranej Sovět. A Sovětům se, jak známo, věřit nemá. Didiéra tyhle naše sračky nezajímaly. A tak famaska štekala jak nasraná fena a já se snažil dostat z mrákot. Kéž by se mi to nepovedlo.

Luplo mi v uších, jako když sjedete prudkej kopec a ten kravál mě přejel kadencí nákladního vlaku. Pušky

práskaly, kulky hvízdaly, poplašený papoušci řvali, jako kdyby hořela džungle a do toho něco soustavně ječel Didiér. Neskutečnej maglajz. A k tomu já na zemi, s dírou v držce. První, co jsem uviděl, když se mi vrátil zrak, byla moje krev. Měl jsem jí snad úplně všude. Hlavně vod ní byl zamatlanej Valerij, kterej se pokoušel vo bůhvíco. Chtěl jsem mu říct, ať se na mě vysere a pomůže Didiérovi, ale nedostal jsem ze sebe ani jedno jediný, zasraný slovo. Jen jsem naprázdno klapal prostřelenou držkou.

Skrz hubu mi solidně foukalo. Kulka mi vnikla do hlavy někde ve voblasti levýho koutku, vzala s sebou šest zubů a skrz mojí fešáckou čelist prosvištěla zase ven. Napadlo mě jít tu kulku najít a dát si jí na řetízek, ale nebyl jsem toho schopnej a kluci zrovna neměli čas. K nasrání. No řekněte sami. Kdy se vám něco takovýho povede příště?

Pak dozněla střelba. Do zornýho úhlu mi vlez Didi. „Mon dié, ten kluk má v hlavě díru,“ prohlásil a vopřel svůj pohled na Valerije. Já jsem jenom bezvládně ležel a těkal vočima po okolí. Rozhodnutí vo tom, co bude dál, nebylo absolutně v mojí moci.

„Nečum a pojď mi pomoct,“ štěknul vztekle Valerij na Didiéra. „Chyť mu pazoury. Ale pořádně!“ „Jasně,“ vodpověděl mu Didiér a v podstatě mě zalehnul. Valerij mi polil ksicht vodou z lahve a pak mi na zbytek tváře položil obvaz. Senzace. U Bucků zhasli. Jsem sráč. Nic nevydržím.

Probralo mě zurčení vody. Byl jsem přivázaný na kusu klády a čekal jsem na tranzit. Chtěl jsem něco říct, ale zkroutila mě bolest. „Vyděražaj, drug,“ vozvalo se mi vedle hlavy. „Vsje bůdět chorošo.“ Nevim, jestli mluvil rusky, protože byl rozrušený, ale měl pravdu, fakt se mi okamžitě ulevilo. Zalilo mě vševobjímající teplo a nekonečná euforie. Tak takhle báječný to maj smažky. Vodplul jsem do laskavý náruče temnoty s vědomím, že morfin je celkem fajn dobrota.

Zbytek cesty si moc nepamatuju. Snažil jsem se to v nemocnici nějak poskládat do sebe, ale moc se mi to nepodařilo. Bylo to jako číst deník s vytrhanejma stránkama. Dostal jsem pigáro, někam mě vlekli džunglí a vodou, pak zvuk člunu, děsivá bolest střídaná totální euforií, podle toho, kdo do mě co zrovna bodnul, a tma. A hlasy. Spousta hlasů. Rozčilený, nalejhavý, další včelka a zase ticho. A nakonec monotónní pískání. Jako když se digitálně založený kuře rozhodne imitovat časomíru.

Votevřel jsem jedno voko a pohnul pazourou. Píchlo mě v ní. Přes mezeru v obvazu jsem viděl, že mám ve hřbetu pracky zavedenou kanylu. Takže vopatrně. Druhou rukou jsem si vohmatal tělo. Nic zásadního mi nechybělo. Dvě ruce, dvě nohy, vercajk, všechno na svym místě. A jako bonus jsem měl ještě ke všemu holou prdel. Nemocniční mundůry snad všude na světě trpí přílišnou uniformitou. Ale zase si je neposerete. Bolestivý polknutí mě vrátilo do reality. Á, vzpomínám si. Mam díru v držce. A v hubě další hadice.

Zved se mi při tý představě kufr. Mam to vod mala. Nikdy jsem nesnes žádný cizí těleso v držce. Kromě stébla trávy a sirek. Ale sirky nemám nějak extra rád, jsou napuštěný nějakym svinstvem, který hořce a hnusně chutná. A plný vitamínů to taky asi nebude. Ale zpět k mý plný tlamě. Normální člověk s plnejma rukama vybere například schránku, strčí si poštu do zubů jak pes z americkýho filmu a pokračuje. Ne tak já. Neudržím mezi pyskama ani kroužek s klíčkama, aniž bych potupně vrhnul. Vokamžitě mě začne natahovat a vodstartuje se mučivý dávení. A teď mam krk plnej káblů jak podmořskej tunel. A už to lítá...

Moje ántré nejdřív rozkmitalo digitálního fógla a následně analogický sestry. Ještě že tak. Už jste někdy blili hadicí? Zážitek, fakt. Voči mi lezly z důlků, cejtil jsem, jak mi v nich nedostatkem kyslíku praskaj žilky, žaludek se bouřil jako po prvním mejdanu, já řval jako jelen v říji na maximální kapacitu svejch hlasivek a cejtil jsem, jak se mi nafukuje ksicht. Pak mi ta dobrá žena, která přiběhla první, vyrvala trubici z krku, chytla mě za zátylek a dovolila mi, abych si s grácií pozvracel vlastní kolena. Samozřejmě s veškerou možnou asistencí. Ani vyblejt se sám nedokážu. Merde!

Chtělo se mi furt blejt. Tentokrát ale duševně. Z toho, jaká jsem neschopná troska. Ale za to může ta ruská suka. Kdyby mi Valerij dal ránu z milosti, moh sem si tohle všechno ušetřit. Ale to ne. Jsem prej maladec. Vyděražam. Moskal jeden zasranej.

Přišly další dvě sestry a uklidily po mně ten nechutnej bordel. Pak přišel i pan doktor. Vzal si kartu a něco do ní napsal. Zřejmě „bacha, poblijón“ napadlo mě. A pak ještě něco, co se mi nepodařilo zachytit, řek sestřičce. Potom mě chlupatejma rukama, podobnejma dvěma lopatam, podebral jako miminko a votočil mě na levej bok.

Dejchání se zlepšilo, kuře přešlo z infarktový fistule do pravidelnýho tepu sjížděnejch kolejí a žaludek se trochu zklidnil. Prej si na levym boku nebudu mačkat nějakou tlustou žílu, co zásobuje horní část těla krví.

Neprotestoval jsem. Von je tu přece expert na léčení. Až bude chtít někoho zabít, poradím já jemu. Ačkoli, co když se právě vo tohle pokouší? Jsem naprostá a bezbranná troška v rukou potenciálního, chlupatýho šílence.

„Díky,“ chtěl jsem říct, ale samozřejmě neřek. Hubu jsem měl úplně mrtvou. Rozpíchali mi jí jak banda Indů zatoulanou školačku. Zřejmě aby mi neupadla. A možná jsem hubu ani neměl. Možná tu nejsem ani já a tohle je jenom nějakej zavranej sen. Rukou se mi rozlilo teplo a já se vydal na další misi s NASA, mezi myriády hvězd, prstenců, který nikomu nevládnou, kakaovejch drah a podobnejch laskomin. Inu, drogy. Dokážou bez nich ti doktoři vůbec žít? Napadlo někdy někoho, kolik se toho ročně legálně navalí do lidí tun? A fízlové honěj týpky, co maj po kapsách gramy? Přijde to jenom mně, že je svět úplně naruby?

Jsem nehmotnej a letící filozof. Čekal jsem nějaký vyčítavý pohledy z ksichtů mrtvejch lidí nebo nějakou

podobnou úchylárnu, ale nic. Žádná lítost, žádný výčitky, žádná vina, žádnéj trest. A na co taky? Nejsem Dostojevskij. Když to Sověti tak chtěj, je to jejich věc. Stejně jako když chtěj křesťani peklo. A přitom stačí vobojí vodmítnout a přibouchnout dveře. Jako před Jehovistama. Před Sovětama ne, ty vám je vobratem vykopnou, znásilní invalidního dědu, popraví babičku, vyrvou hajzl z podlahy a ukradnou kukačky. A tak jsem ty dveře zabouch. Zase všechno zhaslo. Musim si to někam poznamenat. Maj tady dveře napojený na světlo. Asi čidlo.

Nejdřív se vozvaly hlasy. Byly blíž a blíž, až jsem je tušil těsně vedle sebe. Tma se rozplynula a k mý posteli se přišoupal E.T., šťouchal do mě tím artritickym prstem a uříkavym hláskem do zblbnutí vopakoval „ýtý volat domů“. Starej Rudla Hrušínskej v bílym doktorskym plášti si hověl naproti mně v návštěvnim křesle, smál se tomu vrásčitému emzákovi do ksichtu a řval na něj mezi výbuchama smíchu, že nic, že hovno domu, že po žních pomaže k Turkovi. To prej ho naučí. Plácal se přitom do tlustejch stehen, až to mlaskalo. Během toho mu na hlavě vyrost cylindr. Camelky pod nim ale asi neměl.

Chvilku na to se rozletěly dveře a na cimru vpadlo pět pubertáků. Ten, co vypadal jako Mirek Dušín, mi na stehna položil síťovku s pomerančema. Laskavej blondáček. A že mě prej pozdravuje Jestřáb. Ještě že tak. Čekal bych v mym bídnym stavu spíš supa. Taky byla slyšet sestra, jak nadává, že sem ty parchanti dotáhli kromě bláta i čokla, což si nemá tvář samozřejmě

nenechala líbit, načež sestře uhryzla nohu těsně nad kotníkem.

E.T. seděl celkem rezignovaně ve stále se zvětšující kaluži krve a kreslil si svítícím prstem voběžný dráhy planet, ze kterých by byli mimo i kluci z Kitt Peak. Sestra nekreslila, jen před běsnícím psem chabě chránila svůj uhryznutej kotník. Marně. Než jsem se úplně rozprostřel v temnotách, slyšel jsem ještě Rychlonožku, jak vysvětluje psovi, že dneska si kostičku jen voblíže a zejtra z ní bude polívčička. Fetky maj fakt neskutečně veselej život.

Čísla. Byly to čísla. Ty mimozemský malůvky, který původně vypadaly jako voběžný dráhy. Snažil jsem se na ně zavostřit, ale nešlo to. Ve snu to nikdy nejde. Pochopil jsem, když mi Červenáček nastavil zrcadlo. Hleděl jsem na sebe slepejma očima. Já vim, že to není možný. Teď je otázka, jestli je to protimluv nebo metafora. Ale bylo to tak. Vobě moje bulvy byly potažený nějakou zkurvenou blánou jako v nízkorozpočtovým hororu. V rozervaný tváři mi rejdlili centimetrový červi a mumiják Imhothép, kterej se mi z ničeho nic zjevil u hlavy, mě hladil zafačovanou prackou a šeptal, že si na to časem zvyknu. Tak určitě. Jako dítě jsem viděl v televizi týpka, kterej měl ve fousech včely. Ale ten byl myslim kreslenej. Pak se postel, na který jsem ležel, sklopila dozadu, jako když se vysypává popelnice, a já jsem hlavou dolu zaletěl do nekonečný a laskavý tmy.

Druhej kontakt se světem byl už lepší. Sice jsem furt jenom koulel vočima, ale už ze mě nic nelítalo. Zase

přišel doktor. Dával mi votázky. Zvedal jsem palec jako ano a dával prsty do křížku jako ne. Je to sofistikovanej systém, když nemůžete mluvit, a i kejvání palicí vás posílá do mdlob. Jasně, na tuhle hru potřebujete alespoň jednoho inteligentního, kterej dokáže klást ty správný votázky, ale u doktora je ta šance dost velká. Ne u každýho, víte sami, co z těch škol leze, hlavně tady mimo civilizaci, ale s timhle to šlo.

Když se dozvěděl, co chtěl, dal zase nějaký informace von mně. Čekaj na nějaký lékařský zprávy od mýho velení, aby vyloučili absolutně všechny rizika jako různý alergie a tak, ale pak se do mě pustěj. Sanici de fakto nemam. Ne, že by mi na ní nějak extra záleželo. Beztak nebyla z větší části moje. Ale doktora zaujala ta předchozí rekonstrukce. Mával kolem mě fólií z rentgenu a něco mi ukazoval. Měl jsem pocit, že se u toho rozplývá a tajně jsem doufal, že ho na tom uhranula jen práce lékařů z východního bloku.

Mluvil francouzsky a mluvil rychle. Ne všemu jsem rozuměl, hlavně ty lékařský termíny, pokud to vůbec byly lékařský termíny, mi neřikaly vůbec nic. Jenže s prstovou metodou doplňující votázku nepoložíte. Vylezlo mi z toho zhruba tohle. Chystaj se mě voperovat, starý železo z držky mi vyndaj a daj mi tam nový, lepší, přidaj zuby, možná budu i krásnej... No to asi ne.

Trvalo to asi tři dny. Tři dny bez drog, protože jsem už dokázal ukázat na kartu, najít na ní utišující lék, ukázat na něj a rázně vodmítat vztyčeným prstem. Ukazováčkem, pro upřesnění. Lidi, co maj po kapsách

injekce s jedama nechcete zbytečně nasrat, že jo? A pak už mě zase někam vezli, teplo, tma, prázdno. Kolotoč ve vakuu. Máte husí kůži, nechápete proč, a všechny závěry vo smyslu života se během chvíle ukážou jako nesmyslný a zásadně mylný.

Rekonvalescence byla ale rychlá. Za dva tejdny mi sestřičky sundaly vobvazy a za dalších pár dní už jsem se zase učil mluvit. Šlo to ztuha a moje už tak bídná francouzština dost utrpěla. Navíc jsem byl na cimře sám, nebylo ani s kym trénovat. Takže jsem najel na samomluvu.

Požádal jsem vo nějakou literaturu. Samozřejmě vodbornou, protože po nemocnicích se asi sbírka krimi příběhů neválí. Téma asi uhodnete. Psychologie. A tak jsem k večeru zatížil kolena vohmatanou knihou, kterou napsal nějakej Rumun převychovanej na Frantíka. Jmenoval se Serge Moscovici, což je pro psychologa mimochodem dost případný jméno, a kniha nesla titul La Psychanalize, son image et son public. Byla z roku 1961 a dozvěděl jsem se z ní úplný hovno. Zasraný Frantíci. Proboha živýho, to ti dementi nemůžou jedno slovo napsat tak, jak ho čtou? Bylo to jako luštit maďarskou křížovku s finskou náповědou.

Doktor mi přitáh na cimru alespoň přenosnou telku. Prej abych nezmagořil. Tak to jde fakt pozdě. Ale díky za tu bednu. Televize vám sice nevodpoví, ale dávali v ní fotbal. Jinej, než jsem znal. Žádný polehávání, žádný vopalování. Pamatujete si třeba Zdeňka Nehodu? Ten dycky chodil po hřišti a chyběly mu už jenom sluneční

brejle. V zápase s Kuvajtem ušel za zápas celejch dvě stě metrů. Nebo Láďa Vízek. Kurvič šancí. Když si myslíte, že to nejde posrat, postavte k tomu Vízka a ten vám ukáže, jak šeredně jste se zmejlili. Je to skoro magickej trik, když člověk, kterej nedělá celej život nic jinýho, než že čutá do balonu, netrefí z pěti metrů mičudou prostor maringotky.

U jihoamerickejch diváků by mu to rozhodně neprošlo. Sto tisíc nasranejch lidí, který dali půlku tejdenního platu za lupen, by mu propíchlo gumy a plíce. Tady se kurva hraje. Pro lidi a pořádně. Ale i jihoamerickej fotbal za chvíli vomrzí, když na to čumíte sami. A tak jsem jednoho večera, kdy už mi bylo skoro dobře, voslovil sestřičku Maríu, jestli by si se mnou nemohla chvilku povídat. Slíbila, že vobstará vostatní pacienty a zastaví se. Nekecala. Zastavila.

María byla naprosto skvělá ženská. Středně vysoká, štíhlá, černovlasá. Smála se tmavýma očima, a když se předklonila, její ladný křivky měnily ty moje kreslený na monitorech. Dech jí voněl po mátě a ruce po lysolu. Byla relativně mladá, něco před třicítkou, krásná, chudá a svobodná, protože jí k dokonalosti v místním světě chyběla jedna důležitá věc. A teď se něčeho podržte. Neměla prdel. To tady stačí. Nesmějte se. Jako fakt. U nás doma by si kvůli ní daly přes držku celý dvě vesnice, ale tady bez prdele jednoduše vostrouhala. Jinej kraj, jinej mrav, nemáš prdel, tak se ztrať. Jenže já nejsem, holenkové, místní. Mně se velký a rozteklý prdele nelíbí. Nechápu, co má někdo z toho, že jeho stará má do

hloubky metr, a když si na sebe natáhne něco pruhovanýho, vypadá jako čmelák s tří denní plínou.

Takže jsem si s Mariou pár večerů huhlal, slintal a prskal, až sem jí pozval na večeri. Zeptala se mě, jestli si dáme želé tady, nebo jestli si má vzít šaty a vyrazíme ven. Takže i vtipná byla. Slíbil jsem jí za to pořádnou večeri v prvotřídním podniku hned, jak se zase dokážu nažrat bez koryta. Smála se tomu a já vobdivoval její nádherný, rovný, bílý zuby nejen proto, že ty moje byly teprve ve výrobě.

Zastavili se tu za mnou taky kluci. Didi mi přines pár doutníků (prej abych měl na úplatky doktorum) a Valerij dotáhnul nějaký hambatej časopis. A světe div se, vypadal nevhodně a všechny stránky šly votevřít. Ten praštěnej moskal ho snad někde koupil. A pak že tu zavostalou ruskou chátro nelze domestikovat.

Nebyla to nikterak dlouhá návštěva. Prostě tak, jak už návštěvy v nemocnici chodí. Člověk tam stojí se zpocenejma rukama, neví, co by řek, aby to nebylo ještě trapnější než ticho, a už se vidí na schodech při zpáteční cestě. Tady to bylo dost podobný. Jako kdyby konverzaci s pacientem učili v sociálním kiosku dole v hale. Čau, jak se máš, na hovno co, tady máš něco na přilepšenou, drž se, my zase možná přijdem, a tak se tu zatím měj, kámo.

Někdo s citem by asi řek, že je to smutný, ale pacient má vodpočívát, no ne? Ti bastardi stejně táhli někam chlastat. A v tom případě si nevezmu na svědomí, že je

zdržuju. Člověk musí bejt přejícnej, i když mu není dobře. Zkusil jsem na malou chvilku přivřít voči a v mozku vylovit vzpomínku na chuť piva. Moc mi to nešlo. Myslel jsem na Plzeň, ale vyšel mi z toho mixovanej hnus, něco mezi bílinskou Perlou severu a krumlovským Eggenbergem. Vy, co nevíte, vo čem je řeč, tak je to asi jako tři dny zvětralej Ostravar. Nebo prostě Ostravar, protože nevím, jestli ten březovej lektvar může ještě i zvětrat. Ale nemůžete chtít všechno, že jo?

Když večer přišla Maríja, její zrak zavadil vo moje dary na nočním stolku. Jen jsem nevinně pokrčil ramenama. Doutníky mi pečlivě zabalila do gázy a dala je do šuplete v nočním stolku. Ať prej to radši nevidí doktor. To je paradox, co? Nechápal jsem, proč. Možná má z doutníků fóbii. Lidi maj různý úchytky a strachy. Časopis pak moje oblíbená sestřička prolistovala zrychleně palcem. Zašklebila se a pak se mě zeptala, jestli se mi ty ženský líbí. Popravdě jsem řek, že jsem je ještě ani neviděl, ale že mi nic lepšího stejně nezbejvá, páč živý holky za mnou nechoděj. Položila časák titulní stranou, na který se prsila nějaká kojná na stolek a beze slova vodošla. Ale co. Reklama na hodinky je taky fajn.

Vrátila se z kraje noci. Zavřela za sebou dveře vod pokoje a zamkla. Překvapeně jsem nadzved vobočí. Když jsem ale chtěl vovladačem vypnout běžící televizi, zastavila mě, navopak trochu přidala hlasitost a zatáhla zaprášenou žaluzii na dveřním vokýnku. Pak si stoupla před mojí postel, malinko se rozvlnila v bocích a rozepnula si dva knoflíčky na služební košili. Po chvilce

se nahnula ke mně, jemně mě kousala do ucha a levou rukou mi ho hladila. Myslim vocas, ne ucho.

Postavil se mi téměř vokamžitě. A stejně rychle si ale zase ustlal. Ale tak je to při delší abstinenci dycky. Když jsem si tím vteřinovým výkonem zaflákal břicho, vzala María ubrousek a pomalu, zkušeně, jako kdyby celej život nedělala nic jinýho, než že umejvala chlapy vod spermatu, mě vočistila. Upozornil jsem jí na skutečnost, že to dělat nemusí. Její odpověď byla ve stylu, že po tom, co mi tejdny utírala prdel, je tohle maličkost. Musel jsem uznat, že na tom něco je. Jenže to už mi zase péro trčelo jak votomanová pružina. María mě přestala votlapkávat tampónem a narvala si ho do pusy. Vocas, ne tampón. Teplo, který se mi rovnoměrně rozlilo po žaludu, jsem cejtil až na prdeli, její lysolovou ruku na vejcích. Pomalu je hnětla, až to šustilo a pusou se ze mě snažila vyrazit další dávku k utírání. Ale já tentokrát držel jak hladovkáři v Leningradu.

Mělo to bezvadný pokračování. Cejtil jsem, jak mi pomalu teče slina po šourku, ale to už za mnou María pomalu a vopatrně lezla na postel, shodila ze mě lacinou nemocniční deku a nasedla si. Chvilku se jenom vrtěla než si to sedlo, jak má, ale pak se prohnula dozadu ve stylu zdopovanejch bulharskejch gymnastek a rukama se zapřela vo moje bledý kolena. Utrpěl jsem tak famózní výhled na perfektní kozy, který překonaly poslední knoflík košilatýho žaláře. Byly božský a přímo křičely po dotyku. Masitý ňadra z antickejch soch, tmavej dvorec kolem trčících bradavek, který by s přehledem

prorazily i lehký brnění. A samozřejmě k tomu patřil i pohled na nádhernou čiču.

Víte, já jsem takovej přelomovej kluk. Zažil jsem éru chlupatejch frnd a podpaží, a když jsem utek z tý zavšivený český stoky, viděl jsem i nějaký voholený. Maríá to měla napůl. Děsně mě to rajcovalo. Poševní vchod, pysky, frajtr, všechno do hladka vošetřený. Na dotek jak saténový povlečení. Nad poštěvákem začínal ale krásnej, kudrnatej drn, kterej jste si mohli chytit do prstů a trochu ho vykrákat... A ta barva. Žádná prasátkově růžová prcina jako doma. Ani nic vokoralýho jako to maj Čiňanky. Ani tmavý peklo, na jaký lákaj holky v Africe. Tohle byl krásně modelovanej, lehce nafialovělej exemplář. Parnassius napolo¹. Já se vám do tý navoněný frndy normálně zamiloval. A nakonec i do Maríi, protože tyhle dvě holky se zdály bejt nerozlučná dvojka.

Najednou bylo ve špitále vo nějakej ten chlup veselejc. A mně došlo, že po český buchtě, asijský samici a několika Afričankách jsem si přidal na seznam taky jednu hispánku. Snad mě nepošlou sloužit někam na pól. Eskymačky prej smrděj rybama. Teda jako vony všechny holky smrděj sem tam někde rybama, ale Eskymačky pořád a všude. Ale zase, když si jednou zvyknete...

¹ Pozn. autora: Když je řeč o exemplářích, obvykle jsou míněni motýli. A na heslo vzácný motýl, vám každý křížovkář odpoví Jasoň. A třeba Jasoň červenooký je latinsky Parmassius apollo. Takže moudří už slovní hříčku pochopili a blbci to snad nečtou.

